AVI E6 | AVI 8 ★

Een hart van kapitein Slim

In de zomervakantie gaat Arthur met zijn vader naar Heimaey, een eiland voor de kust van IJsland. Dat koude eiland zit vol vogels en is niet meer dan een ontplofte vulkaan. Liever was hij met zijn moeder naar het zuiden gegaan. In de piepkleine luchthaven ontmoet hij Alice, de dochter van zijn vaders nieuwe vriendin. Alice is bevriend met Yorrick en dat is een speciale jongen. Arthur weet niet wat hij van Yorrick moet denken ...

BIB-BOX ★

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
a Sanoma company

Een hart van kapitein Slim

Noëlla Elpers en Hanne Holvoet

BIB-BOX ★
ook op bingel

GEEN ZIN IN AVONTUUR

'Kijk eens naar beneden', zei Bob Vermeers enthousiast. 'Nu kun je het eiland goed zien. Is het niet fantastisch met die twee vulkanen? De oudste is de Helgafell. Die ernaast is de Eldfell, een vulkaan die pas in 1973 ontstaan is toen de oostelijke flank van de Helgafell ontplofte. Stel je voor, een vulkaan die even oud is als ik!'

Het kleine vliegtuig daalde en vloog op het eiland af. Het schokte en beefde. Arthur voelde zich behoorlijk misselijk.

'Veertig jaar is al oud', zei hij stuurs tegen zijn vader.

'Voor een mens misschien wel, maar voor een vulkaan is het nog piepjong. Na de uitbarsting van de Helgafell is de omvang van het eiland met 15 procent toegenomen. Stel je dat maar eens voor, Arthur: dat je op een ochtend wakker wordt en België is plots 15 procent groter geworden ... Het probleem van de overbevolking zou op slag een stuk kleiner zijn!'

Arthur keek door het raampje naar buiten en voelde zijn maag bijna omkeren toen het vliegtuig in een luchtzak viel. Het gammele tuigje klom weer op en cirkelde in een wijde boog om het eiland heen.

'Schitterend!' zei zijn vader. 'Is dit geen avontuur?'

Arthur voelde het koude zweet rond zijn neus parelen. Ik heb geen zin in avontuur, dacht hij. Ik wil naar huis. Maar waar is mijn thuis? Zijn moeder was naar een Grieks eiland vertrokken met haar nieu-

we vriend. Die twee konden hem voorlopig missen als kiespijn. Ze hadden hem op een vliegtuig naar Edinburgh gezet. Daar had zijn vader hem opgepikt. Vanuit Edinburgh waren ze zonder uitstel vertrokken naar John o'Groats, het noordelijkste punt van Schotland. Ze konden met een transportvliegtuigje meevliegen over de Orkney-eilanden naar het eiland Heimaey. Dat was een klein eiland voor de kust van IJsland. Zijn vader was als een trekvogel op weg om zich bij zijn nieuwe vriendin te voegen.
Surfen, dacht Arthur, snorkelen en naar de gekleurde vissen kijken: dat wil ik doen! Dat is heel wat anders dan op een koude rots naar de vogels turen. Ik haat vogels! Wat moet ik hier in hemelsnaam een hele maand uitvoeren?
'Daar gaan we!' riep zijn vader boven het lawaai uit.
Arthur haalde diep adem. Het vliegtuigje begon te dalen. Landen met die metalen rammelkast vond Arthur maar niks. Nog erger vond hij de verwelkoming die hem te wachten stond. Binnen een paar ogenblikken zou Arthur de nieuwe vriendin van zijn vader ontmoeten. Hij had haar nog nooit gezien en zag er vreselijk tegenop.

'How do you do?' zei Mary Campbell terwijl ze haar hand naar Arthur uitstak. Ze zeggen het echt, dacht Arthur paniekerig: How do you do ... Hoe gaat het ermee, wil dat zeggen. Wat moet ik daar nu op antwoorden?
Arthur schudde Mary stijfjes de hand. Hij richtte zijn blik op haar stevige stapschoenen en op haar witte knieën die onder haar

bermuda uitstaken. Met heimwee dacht hij aan zijn gebruinde moeder, die er altijd piekfijn uitzag. Hij kon niet begrijpen wat zijn vader zo geweldig vond aan deze vrouw. Waarom had hij zijn moeder voor die brandende vuurtoren in de steek gelaten? Was hij soms verblind geraakt door dat vlammend rode haar? Het duurde even voor Arthur besefte dat hij nu naar een kleinere versie van Mary stond te kijken. Zijn vader had hem bij de schouders gepakt en in haar richting gedraaid.
'Hi', zei de miniatuurversie van Mary Campbell. 'My name is Alice.'
De huid die bij de moeder wit leek, zag er bij de dochter uit als doorschijnend porselein. Ze leek op een breekbare pop met een enorme bos krulhaar; haar sproeten waren fel, alsof ze met een bruin kleurpotlood op haar neus waren getekend. Alice droeg een gestreepte T-shirt en een blauwe, korte salopette. Haar ogen waren lindegroen. Ze lijkt op een kat, dacht Arthur. Witte knieën, net zoals haar moeder ... Heeft ze het niet koud dan? We zijn hier in IJsland! Arthur droeg een gebreide trui en stond te bibberen.
'Je hebt mij niet verteld dat ze een dochter heeft', zei hij in het Nederlands tegen zijn vader.
'Dat is toch goed nieuws, dan heb je tenminste gezelschap als Mary en ik aan de slag moeten.'
'Het is een meisje', zei Arthur misprijzend.
'Maar wel eentje die haar mannetje kan staan', zei zijn vader.
Arthur keek naar Alice, haar ogen straalden ondeugend.
Lachte ze hem soms uit?

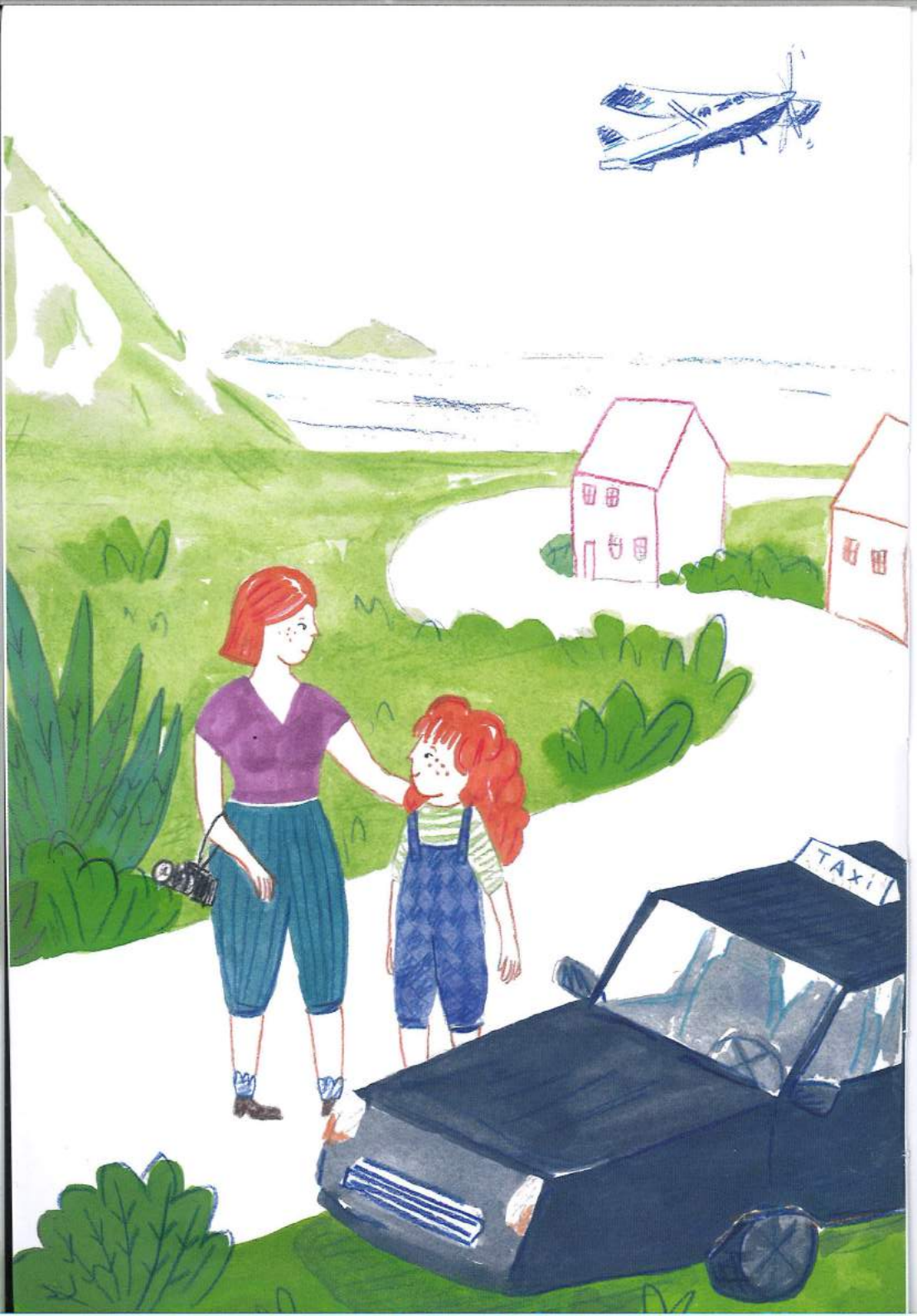

Ze liepen de piepkleine luchthaven uit. 'Ik heb Aka met haar taxi laten komen', zei Mary Campbell.

'Een taxi, op zo'n klein eiland?' zei Bob Vermeers verbaasd.

'Aka is dol op autorijden, daarom is ze taxichauffeur geworden. We wonen niet ver hier vandaan, maar met al die bagage is een auto toch wel handig.' Voor het gebouw stond een taxi te wachten. Een kleine vrouw stapte uit. Ze had amandelvormige ogen en een platte neus. Ze lachte breed naar hen. Dat lijkt wel een Eskimo, dacht Arthur verbaasd.

Het was duidelijk dat Mary en Alice die Aka goed kenden. Ze stonden druk te praten terwijl Arthur en zijn vader de bagage inlaadden.

Aka was een pittige chauffeur; ze reed in een stevige vaart door de hoofdstraat van Heimaey. Arthur keek naar haar gezicht in de achteruitkijkspiegel. Haar ogen ontmoetten de zijne. Ze lachtte naar hem.

'Kutaa!' zei ze met een kraaistem. Arthur voelde zich betrapt en wendde snel zijn blik af.

'Dat betekent goeiedag', zei Alice, die naast hem op de achterbank zat.

Het stadje droeg dezelfde naam als het eiland.

Overal dezelfde zwart geteerde huizen met witte ramen en rode daken. Geen boom te bespeuren. En dat noemen ze hier een stad, dacht Arthur. Het is niet groter dan een dorp.

DE PAPEGAAIDUIKERS

Mary Campbell huurde elke zomer een bungalow aan de rand van het stadje. Ze was natuurfotografe en tegen de muren hingen haar prachtige foto's. Wat je buiten kon zien, zag je binnen ook: rotsformaties, zeeanemonen, schelpdieren, bloemen, vogels op de klippen. Vooral veel vogels. Eén vogel in het bijzonder zag je steeds weer opduiken: een dikke zwarte vogel met een witte buik en witte wangen. Hij lijkt op een pinguïn, dacht Arthur. Hij heeft wel een grotere, oranjerode snavel. Zijn ogen lijken kunstig bijgeschilderd, alsof hij zich heeft vermomd als een clown. Dat komt door die zwarte streep die vanuit zijn rechterooghoek dwars over zijn witte gezicht loopt ... Met een schok begreep Arthur waarom zijn vader verliefd was geworden op Mary Campbell. Zij hield van vogels, net zoals hij. Bob Vermeers was ornitholoog, een bioloog die gespecialiseerd was in vogels.

Zijn vader gaf ook les aan de universiteit: over vogels. Hij schreef artikelen in natuurtijdschriften: over vogels.

Altijd had zijn moeder met de gevederden om aandacht moeten strijden. Zelf hield ze meer van water en van vissen, net zoals Arthur. Ze was een oorlog begonnen met alles wat vloog. Altijd ruzie. Het was een hopeloos gevecht. Het hoogtepunt van die strijd tussen zijn ouders had een bizarre vorm aangenomen.

Zijn vader verzamelde zeldzame vinken. Op een herfstachtige ochtend had zijn moeder alle vogelkooien opengezet en die vinken laten vliegen. Daarna had ze de kooien in de tuin op een hoop gegooid en opgestookt. Arthur herinnerde zich hoe de uitslaande vlammen in de ogen van zijn moeder weerspiegelden. Hij durfde geen commentaar te geven; ze zag er ronduit gevaarlijk uit. Dat was meteen het einde geweest van het huwelijk van zijn ouders. De vogels waren foetsie, maar het pluimvee had de strijd gewonnen.

'Vind jij de puffin ook zo mooi?'

Mary was ongemerkt naast hem komen staan. Arthur merkte dat hij nog steeds naar de pinguïnachtige vogel stond te staren.

'Wij noemen dat een papegaaiduiker', zei hij met een krop in de keel. Mary wees naar een foto van twee onbeholpen bolletjes dons op poten: de beestjes zaten dicht bij elkaar in een hol in een rotswand. 'Kleintjes,' zei ze, 'pufflings. Weet jij waarom ik hier elke zomer terugkom als Alice thuis is van haar kostschool in Edinburgh?'

Arthur keek stiekem naar haar bleke huid en kon wel een reden bedenken: voor Mary Campbell was een eiland in de Stille Zuidzee zeker niet de aangewezen plek, daar zou ze levensgevaarlijk verbranden.

'Voor de pufflings, de kleine papegaaiduikers', zei Mary. 'De papegaaiduiker is een bedreigde diersoort en wordt hier beschouwd als een lekkernij. De eieren van de papegaaiduiker roven is een sport die beoefend wordt door waaghalzen. Papegaaiduikers nestelen hoog in een steile rotswand. De mannen die eieren willen roven,

hangen aan een touw en dalen zo af langs de steile klifwanden. Wie erin slaagt de eieren van de papegaaiduiker te roven, wordt als heldhaftig beschouwd. Zo'n vette, jonge vogel vliegt wel eens in de soep! En toch vindt hier elk jaar een klein wonder plaats, wanneer er op het eind van augustus honderden jonge vogels in de straten van Heimaey stranden.'

'Hoe komt dat?' vroeg Arthur bijna tegen zijn wil.

'De papegaaiduikers nestelen in holen in de kliffen. De ouders laten hun jongen in de steek nog voor ze uitgevlogen zijn. De jongen krijgen honger en gaan op de rand van hun nesthol zitten. Ze kijken naar elkaar en wachten af. Die pufflings beseffen nog niet dat ze kunnen vliegen. Daar zitten ze dan te koekeloeren, ze krijgen trek in vis en wachten ongeduldig op hun ouders. Daar beneden beukt de zee tegen de rotsen. Ze weten nog niet dat ze fantastische duikers zijn die beter onder water kunnen vliegen dan in de lucht. En dan waagt er toch eentje die duizelingwekkende sprong, gedreven door de honger. Eerst valt hij, want papegaaiduikers zijn de zwaarste vogels die kunnen vliegen. Dan slaat hij zijn vleugels uit en scheert rakelings over het water. Hij duikt en komt boven met zijn bek vol vis. De andere vogels zien dat en beseffen dat zij ook kunnen vliegen! Er springt er nog één en nog één, tot alle vogels uitgevlogen zijn ... Maar jonge papegaaiduikers zijn nogal dom. Ze worden als door een magneet aangetrokken door de lichten van dit stadje. Ze landen pijnlijk in de straten, binnen het bereik van katten. Ze strompelen voort en proberen weer op te stijgen ...'

'Waarom vliegen ze niet weg?' vroeg Arthur.

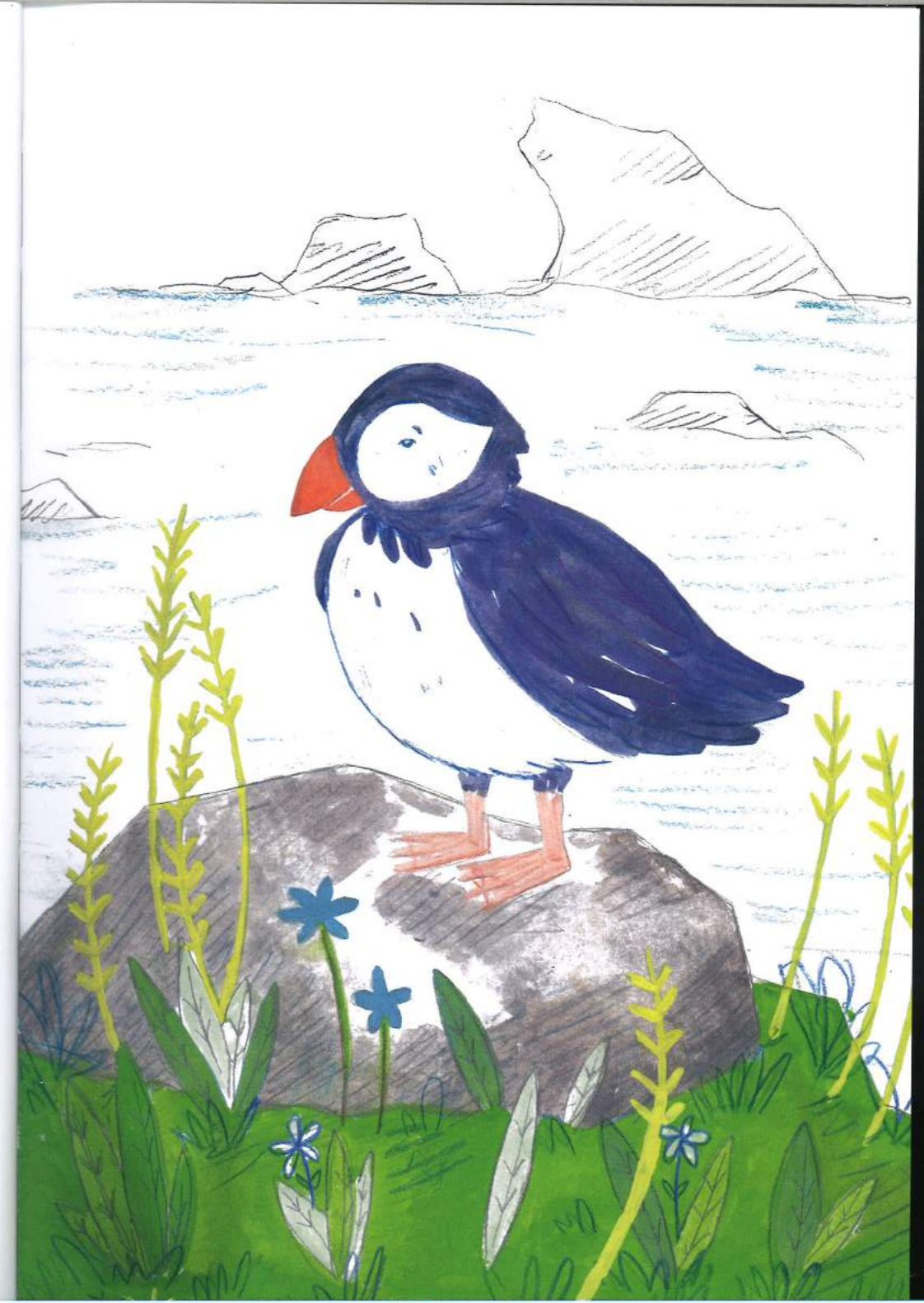

'Papegaaiduikers kunnen niet opstijgen vanaf de begane grond; ze hebben een hoge klip nodig om in de lucht te duiken. In augustus, wanneer de pufflings als gevallen engelen uit de hemel storten, trekken de kinderen van Heimaey er in het schemerlicht op uit. De hele zomer hebben ze kartonnen dozen verzameld. Ze vangen die onhandige vogels, nemen ze mee naar huis en verzorgen ze een poosje.'

'En belandt er dan geen enkele van die papegaaiduikers in de soep?' Mary lachte.

'Nee', zei ze. 'Dat is juist het wonder. 's Morgens brengen alle kinderen van Heimaey de vogels naar de klif vlak bij de stad. Ze gooien de jonge papegaaiduikers de lucht in en zo overleven de meesten hun hachelijke avontuur. Ze vergeten hun slechte ervaring gelukkig niet en maken dezelfde fout nooit meer. Alice vindt het altijd prachtig. Heb jij ook zin om mee te doen, Arthur?'

Arthur haalde zijn schouders op.

'Ik weet het nog niet', zei hij. 'Ik ben niet zo dol op vogels, ik hou meer van vissen.'

YORRICK OLAFSSON

Alice had de haren en de ogen van een ouderwetse filmster, maar ze kon klimmen als een berggeit. Samen met Yorrick Olafsson, een jongen van Heimaey, trok ze er bijna dagelijks op uit. Arthur had niets te doen. Tegen zijn zin ging hij met hen mee, maar dat was altijd nog beter dan op sleeptouw genomen te worden door zijn vader en Mary Campell. Die twee zaten de hele tijd stil naar de vogels te turen. Als ze dan toch eens bewogen, gedroegen ze zich als koerende tortelduiven. Het was onuitstaanbaar.

Onder de dreigende luchten zag het eiland er meestal onherbergzaam uit. Heimaey bestond uit de twee vulkanen, steile kliffen, rotsblokken en nog eens rotsblokken. Het was alsof een stel trollen hier de tijd had verdreven met het gooien van die enorme keien. Soms rook je de zwavel in de dampende poelen en stonk het vreselijk naar rotte eieren. Soms voelde de grond gloeiend heet aan onder Arthurs voeten. Dan was hij bang dat de zwarte vulkaan wakker was geworden. Hij keek naar de rokende krater van de Eldfell om te zien of die vuur spuwde. Aan deze kant van het eiland groeide er enkel wat bruinoranje korstmos. Hier was geen sprietje gras te bespeuren. Alleen de zee en de gedachte aan de kleurige bloemen aan de andere kant van het eiland, herinnerden Arthur eraan dat hij op aarde rondliep.

Arthur kon Alice en Yorrick moeilijk volgen in dat onherberg-

zame landschap. Maar hij beet op zijn tanden en wilde zich niet laten kennen. Hij was tenslotte de oudste. In februari werd hij al twaalf! Alice werd elf in december en Yorrick was pas tien. Arthur was ongeveer een kop groter dan dat ventje en veel knapper. Tenminste, dat vond hij zelf toch als hij in de spiegel keek. Met zijn donkere haar en grijze ogen leek hij op een verbeterde versie van zijn vader.

Yorrick en Alice kenden elkaar al jaren. De twee vrienden liepen haastig en druk kletsend naast elkaar. Arthur strompelde achter hen aan. Yorrick praatte Engels met een vreemd accent. Hij sprak de taal goed, maar lang niet zo snel als Alice. Dat was wel handig. Arthur verstond wel wat ze vertelden als hij dicht genoeg in de buurt bleef en goed luisterde.

De zwarte aarde vertoonde oranje bulten en gele korsten die als zweren uit het gruis naar boven staken. Plots ontsnapte er stoom uit een onderaardse kier. Arthur schrok ervan. De grond leefde onder zijn voeten!

'De aarde laat een wind, Arthuro', zei Yorrick met een uitgestreken gezicht. Alice gniffelde.

'We zijn op de Planeet Scheet', zei Yorrick.

Arthur vond Yorrick Olafsson maar een vreemde snuiter. Hij was klein en donker en had ronde ogen in een plat gezicht. Zijn olieachtige huid was glad en zijn dikke stekelhaar stond overeind op zijn hoofd. Hij leek tegelijk op een zeehond en op een egel. Een egel die het maar druk had omdat hij de hele tijd wilde bewijzen dat hij meer durfde dan Arthur. Hij klom omhoog langs de steile

vogelnestklippen, terwijl Alice en Arthur een begaanbaar pad kozen. Als ze dan boven aankwamen, maakte Yorrick er een sport van om onverwacht achter een rotsblok uit te springen. Hij stak zijn tong uit, duwde zijn duimen in zijn oren en wapperde met zijn handen. Arthur schrok telkens weer van de angstaanjagende grijns op die tronie van hem.

Op een zonnige dag maakten ze een tocht met het bootje van Yorricks grootvader. Ze hadden hun visgerei meegenomen. De zee kon hier lelijk tekeergaan, maar die dag was ze bijna kalm en rimpelloos. Voor één keer toonde Heimaey zich van haar liefelijkste kant. Het was een landschap dat duidelijk getekend was in blauw, zwart en wit, met hier en daar een toetsje rood. De lucht was helder, er was geen wolkje te zien.

Voor de hoge vogelklippen gooide Yorrick het anker uit. De vogels waren witte stipjes tegen de donkere rotsen. Ze verkleurden tot zilversnippers tegen een hemel die zo fel was, dat je er nauwelijks naar kon kijken. Onverwachts werd Yorrick zo stil als een muis. Hij tuurde roerloos naar zijn dobber en haalde vlak na elkaar drie grote vissen boven. Alice en Arthur gebruikten hetzelfde aas, maar Arthur ving niet één vis. Alice ving een paar kleintjes. Yorrick pakte de visjes beet, bekeek ze aandachtig en zei er iets tegen in een vreemde taal voor hij ze terug in het water gooide.

'Wat zeg je?' vroeg Arthur na de derde keer.

'Groei, visje, groei', zei Yorrick lachend. 'En voor één keer mag je

vliegen!' Bij die woorden gooide hij het visje met een wijde boog terug in het water.

In de late namiddag trokken ze hun boot op een verlaten strandje, dat beschut lag door de helling van de Eldfell. Op die plek voelde je de ijzige noorderwind niet en was het bijna warm in de zon.
'Sla de vis dood, dan maak ik ondertussen een vuurtje', zei Yorrick tegen Arthur. Arthur keek naar de spartelende vissen in hun leefnet.
'Dat wil ik niet doen', sputterde hij tegen. 'Ik hou van vis.'
Yorrick keek hem spottend aan.
'Eet Arthuro graag vis?' vroeg hij, en toen Arthur knikte, zei hij: 'Dan moet hij de vis ook durven doodkloppen!'
'We kunnen toch vis gaan kopen in de supermarkt? Dan gooien we deze drie vissen terug in zee, net zoals je met de kleintjes hebt gedaan.'
'Ik heb tot mijn vijfde in Groenland gewoond en daar was geen supermarkt waar je vissen kon kopen. Vis vangen en schoonmaken was het eerste wat ik van mijn opa leerde, het was van levensbelang dat ik dat zelf kon.'
'Hier is wel een supermarkt en een superette!' zei Arthur.
'Denk je dat de mannen die de vis in netten vangen en doden voor de vis zingen om hem te bedanken? Daar hebben ze geen tijd voor. Een vis uit de supermarkt is geen vredige dood gestorven, Arthuro, hij wordt al op de boot door een gigantische machine in stukjes gehakt!'

'Hou op met kletsen, ik heb honger. En deze vis is veel lekkerder, Arthur, dat zul je wel proeven', zei Alice.
'Ik wil die vis niet doodslaan', hield Arthur koppig vol.
'Phoe,' zei Yorrick en hij kneep zijn ogen tot spleetjes, 'Arthuro is een watje.'
'Dan ben ik maar een watje', zei Arthur heftig. Zonder er nog een woord aan te verspillen, pakte Yorrick de vissen uit het leefnet. Hij legde ze naast elkaar op een rotsblok, met hun koppen in de richting van de zee gekeerd.
'Zo, nu kan hun ziel terug naar het water zwemmen.'
Yorrick pakte een dikke steen en zong iets in diezelfde rare taal. Dan verbrijzelde hij met één slag de snakkende vissenkoppen. Arthur staarde er met groeiende afschuw naar.
'Kan Arthuro er niet tegen?' zei Yorrick met een uitdrukkingloos gezicht. Hij hield de steen die droop van het vissenbloed, omhoog.
'Hoe kun je dat doen?' zei Arthur.
'Vis eten, is vis doden', zei Yorrick. 'En nu gaat Arthuro brandhout zoeken met Alice, dan maakt hij zich tenminste nog een beetje nuttig.' Hij begon de vis schoon te maken zonder een spier te vertrekken. De schubben vlogen in het rond. Arthur keek om zich heen. Hout vinden was hier geen gemakkelijke opgave: er lag enkel wat wrakhout op het strand. Alice gaf hem een por.
'Dor gras is ook goed', zei ze.
Terwijl hij met Alice over het strand liep om wrakhout te verzamelen, zag Arthur hoe Yorrick een eerbiedige buiging maakte voor de schoongemaakte vis.

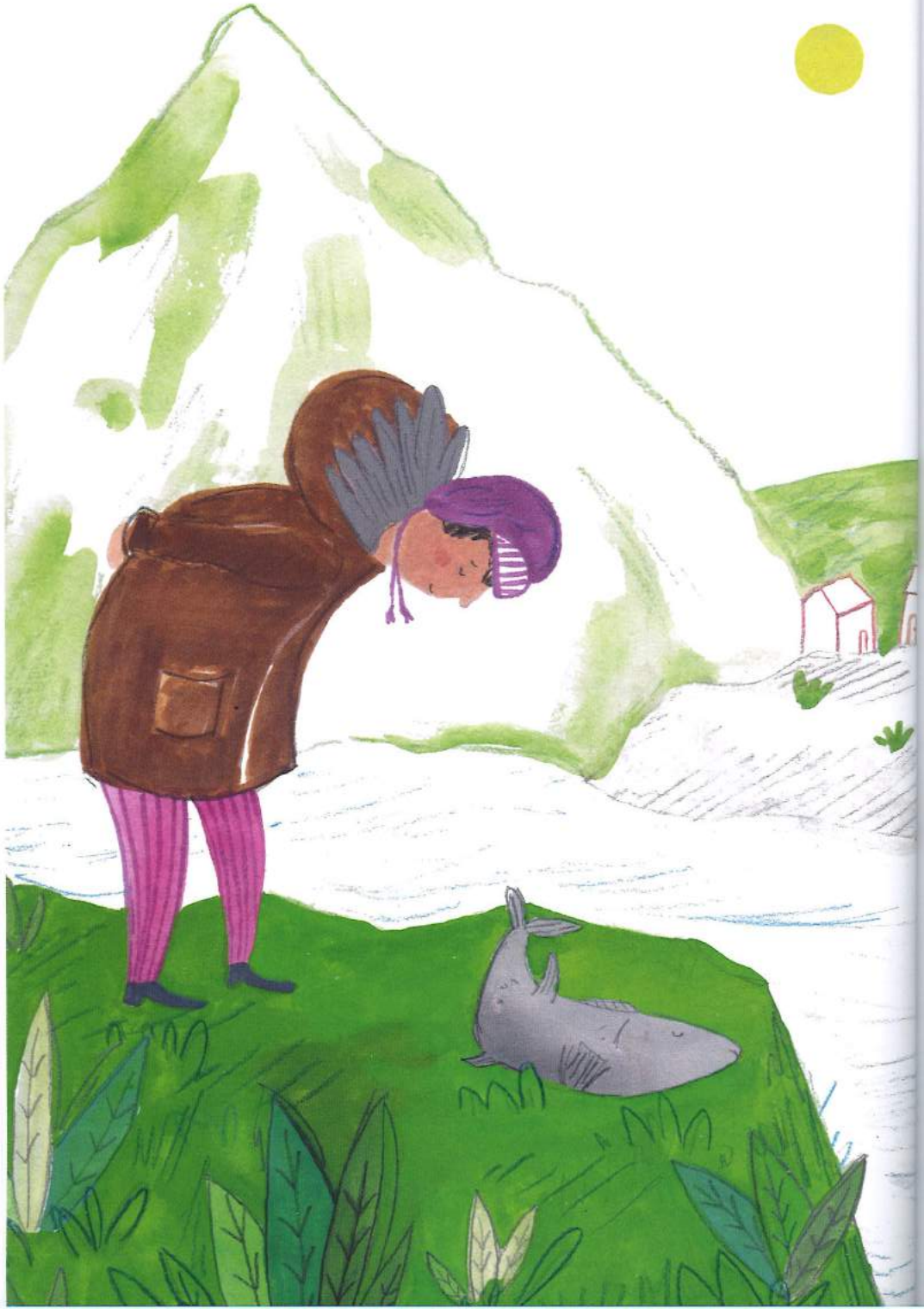

Ik begrijp echt niks van die jongen, dacht Arthur, hij is een vat vol raadsels. Ze maakten een vuurtje in een ondiepe grot bij het keienstrandje. Door het licht van de vlammen glinsterden de antracietgrijze wanden van de grot geheimzinnig.

'Vulkaangesteente is wonderbaarlijk', zei Alice toen ze zag dat Arthur er met verbazing naar keek. Yorrick nam zijn tijd om de vissen te roosteren.

'Wat zong je daarstraks voor die vissen?' vroeg Arthur.

Yorrick hield zijn hoofd schuin.

'Moeilijk te vertalen, maar ik zal het proberen', zei hij. Hij dacht een poosje na terwijl hij de knapperige vissen aan een stok ronddraaide boven het vuur. Toen zong hij:

Glanzende vis, ik nam je mee op het droge
naar Het Volk met zijn hongerige magen.
Je bent lekker vet, je zult ons voeden
en wij zullen groeien en je dankbaar zijn.
Straks gooien we jouw graten terug in zee,
zo gaat er niets verloren van de vis die jij was.

De vis rook heerlijk. Ze zaten dicht bij elkaar op een dierenhuid die Yorrick meegenomen had op hun maaltje te wachten. Toen de vis klaar was, voelde Arthur geen greintje weerzin meer. Hij had reuzenhonger. Het was de lekkerste vis die hij ooit had gegeten. Na afloop prevelde Yorrick nog enkele onverstaanbare woorden en gooide de graten terug in zee.

KAPITEIN SLIM

Op de terugweg naar hun bootje raapte Alice een hartvormige steen op. Ze veegde er het zand af en stak hem in de zak van haar korte broek.

'Typisch iets voor een meisje om hartvormige stenen te verzamelen', zei Arthur. 'Waarom verzamel je geen fossielen, die zijn tenminste interessant!'

Alice keek Arthur spottend aan met haar groene kattenogen. 'Fossielen?' zei ze. 'Hier? Op dit eiland vind je geen fossielen, Heimaey is nog zo jong als de ochtend.'

Die avond zaten Arthur en Alice in het portiekje voor hun bungalow. Het was elf uur, maar nog niet donker. Soms zag je de regenboogkleuren van het noorderlicht langs de horizon waaieren. Het was schitterend en mysterieus tegelijk.

Arthur kon er niet genoeg van krijgen. Alice zat naast hem met in haar handen de hartvormige steen die ze die dag had opgeraapt.

'Wat is die Yorrick toch een rare gast', zei Arthur. 'Zo onvoorspelbaar!'

'Dat komt omdat Yorrick een halve Inuk is', zei Alice.

'Wat is een Inuk?'

'Ken jij de Inuit niet? Dat betekent "Het Volk": een lid van de Inuit is een Inuk.'

'Is Yorrick een halve Eskimo?' zei Arthur en terwijl hij het zei, voelde hij al dat het plaatje klopte.

'Zeg nooit Eskimo tegen een Inuk!' zei Alice. 'Het betekent rauwvleeseter. Zou jij graag zo genoemd worden?'

'Nee', zei Arthur.

'De vader van Yorrick is afkomstig van IJsland. Hij is vulkanoloog en bestudeert de Eldfell en de Helgafell. Yorricks grootvader en moeder komen uit Groenland, zij zijn rasechte Inuit. Je hebt zijn moeder trouwens al een keer ontmoet.'

'Is de moeder van Yorrick soms die maffe taxichauffeur die ons kwam afhalen aan de vlieghaven?'

Alice knikt.

'Die streken heeft hij dus van haar', zei Arthur.

'Yorrick leeft dicht bij de natuur en heeft er respect voor, net zoals zijn moeder en zijn grootvader. Hij heeft durf, kracht en doorzettingsvermogen.'

Arthur keek Alice van opzij aan. Ze lachte, maar het was een afstandelijk lachje. Ze gaf Arthur het gevoel dat hij nog in geen honderd jaar de durf, de kracht en het doorzettingsvermogen van een Inuk zou hebben.

'Wat doe jij toch met die stomme stenen?' zei hij kribbig.

Op haar kamer had Alice een tiental van die stenen liggen. Ze pakte ze elke morgen vast en bekeek ze aandachtig. Sommige van die hartvormige stenen waren best mooi, dat moest Arthur toegeven: ze glinsterden of waren met kronkelige lijnen dooraderd.

'Het zijn geen stomme stenen', zei Alice terwijl ze de kei in haar hand woog. 'Dit is een hart van Kapitein Slim.'

'Een hart?' zei Arthur. 'Van Kapitein wie?'

'Van Kapitein Slim', zei Alice.
'Hij is dus een slimme kapitein?'
'Nee, hij is stokmager. "Slim" betekent immers dun in het Engels. Hij is een trieste figuur en tegelijk is hij behoorlijk angstaanjagend. Kapitein Slim is wel 120 jaar oud.'
'Niemand wordt zo oud', zei Arthur. 'Het is zeker weer een verhaal over een geest of zo, daar zijn jullie Schotten toch dol op?'
'Kapitein Slim bestaat echt. Vraag het maar aan Yorrick!'
'Yorrick doet stoer, maar hij gelooft nog in sprookjes', zei Arthur. 'Wat je daar in je hand hebt, is dus het hart van die geheimzinnige kapitein?'
'Een hart', zei Alice. 'Die piraat heeft zijn hart al menigmaal verloren.'
'120 jaar geleden? Toen bestonden er geen piraten meer!'
'Hij was eigenlijk een smokkelaar', zei Alice net iets te snel. 'Hij strandde 100 jaar geleden op dit eiland en werd stapelverliefd.'
'Dan werd hij zeker verliefd op een arme vissersdochter', zei Arthur. 'Een prinses is op dit eiland niet te vinden.'
'Toch wel, hij werd namelijk verliefd op Andromeda!'
'Op het sterrenbeeld Andromeda?'
'Nee, op de zeemeermin Andromeda', zei Alice beslist. 'Herinner je je onze fietstocht van vorige week nog? Je zag toch die enorme keivormige rots in zee, vlak voor de noordoostelijke klif? Voor die klif ligt een strand waar Yorrick voor geen geld van de wereld naartoe wil!'
'Yorrick had honger; die wilde gewoon naar huis', zei Arthur.

'Nee, Yorrick was bang, je zult hem nooit op dat strand vinden!'
'Yorrick bang, waarvoor dan?' vroeg Arthur verbluft.
'Heb je de hut met het strooien dak gezien die vlak bij de klifrand gebouwd is? Dat is het huis van Kapitein Slim', zei Alice. 'En die zwarte, gladde rots in het water is een overblijfsel van een meteoor die daar lang geleden in zee gestort is.' Alice sprong plots op en begon te ratelen alsof ze de woorden die ze uitsprak al zo vaak gehoord had, dat ze die wel kon dromen. Ze maakte grote gebaren, het leek wel theater. 'De meteoor was een brokstuk afkomstig uit de sterrennevel Andromeda. Andromeda was een wondermooie Ethiopische prinses, wist je dat, Arthur?'
'Hoe kan ik dat nu weten?' mompelde Arthur.
'Die prinses heeft zich na haar dood in een sterrensluier gehuld. Haar ongeluk was dat ze op een bergtop van haar verre planeet zat toen die afbrak en in de ruimte werd geslingerd. Zo kwam ze lang geleden hier in zee terecht. De zeegod Poseidon zag haar en de bliksem sloeg in: hij werd ogenblikkelijk verliefd op haar. Hij veranderde Andromeda in een zeemeermin, zodat ze nooit meer terug kon opstijgen naar de hemel.'
'Wat heeft dat allemaal met die spookachtige kapitein te maken?'
'Als je op de klif bij de hut van Kapitein Slim staat, zie je in het water twee draaikolken. Onder de ene woont Andromeda, onder de andere een vuurspuwend monster, dat Poseidon de zeegod gestuurd heeft om haar voor eeuwig te bewaken. De kolk waaronder het monster huist, kun je herkennen aan het geborrel en de damp.'
'Aha, een geiser in de zee', zei Arthur.

'Ik zweer dat daar een monster woont!' zei Alice fel.

'Goed dan, sterk verhaal. Maar nog eens: wat heeft dat met Kapitein Slim te maken?'

'Alles! Na zijn schipbreuk spoelde Kapitein Slim als drenkeling aan op het strand. Toen hij uit zijn coma ontwaakte, heeft hij Andromeda én het monster in de ochtendnevel zien verschijnen. Het monster werd giftig kwaad en spuwde vuur. En zo werd het beeld van de zeemeermin op het netvlies van Kapitien Slim gebrand. Hij wil hier nooit meer weg, hij is verslaafd aan het beeld van Andromeda! Elke ochtend bij helder weer wacht hij op haar. Soms wordt zijn geduld beloond en ziet hij die prachtige zeemeermin uit de zee opduiken. Maar het monster is er natuurlijk ook altijd. Telkens als Kapitein Slim de mooie zeemeermin ziet, gaat er een rilling door zijn lijf. Als de ochtendnevel oplost en Andromeda onder de zeespiegel verdwenen is, voelt hij zijn hart verkillen. Hij kan aan niets anders meer denken dan aan die geliefde zeemeermin. Ergens op het eiland blijft dan een hartvormige steen achter: dat is het gestolde verdriet van Kapitein Slim.'

Alice stond met haar ogen dicht en met half gespreide armen voor Arthur. Achter haar waaierde het noorderlicht.

'Bravo, Alice!' zei hij. 'Heb je er nog nooit aan gedacht om actrice te worden?'

Alice stond onder de heldere sterrenhemel. Echt donker werd het in de zomer nooit op Heimaey. Ze deed haar ogen open en keek Arthur doordringend aan.

'Kapitein Slim lééft', zei ze.

OP HET STRAND

'Blijven we hier de hele namiddag rondhangen?' vroeg Arthur. Ze stonden met z'n drieën verdekt opgesteld bij een van de twee supermarkten die het stadje rijk was. Niemand had Arthur verteld waarop ze wachtten en hij begon zich te vervelen.
'Ssst', siste Yorrick. 'Daar komt hij ...'
Arthur gluurde om het hoekje en zag een zonderlinge figuur het parkeerterrein oversteken. Een oude, uitgeteerde man die met een knoestige stok de grond aftastte. Hij mankte zwaar en had lange, grijze haren en een onverzorgde baard. Op zijn hoofd droeg hij een driekantige steek, die hij diep over zijn ogen had getrokken. Zijn kleren hingen als een voddenbaal om zijn lichaam en waren rond zijn middel bijeengebonden met een bordeauxrode sjerp.
'Kapitein Slim!' zei Arthur verbluft en Alice keek hem triomfantelijk aan. Kapitein Slim strompelde de supermarkt in en het drietal volgde hem vanop een afstandje. Yorrick nam een pak wafeltjes en een fles chocolademelk uit de rekken, Alice nam een blik champignonsoep.
'Wat ga je daarmee doen?' vroeg Arthur.
'We moeten toch iets kopen?' zei Alice. 'Hier, neem jij ook maar wat', en ze duwde hem een karton eieren in zijn handen.
'Eieren?' vroeg Arthur. 'Wat moet ik daarmee?'
'Heb je nog nooit gehoord van een omelet?' zei Alice.
'Moeten we die spullen de hele tijd meesleuren?'

'Doe niet zo moeilijk', zei Alice. 'Ik heb een fietstas aan mijn fiets, daar stoppen we die spullen in.'
Kapitein Slim zocht niets uit in de winkel, maar schoof onmiddellijk aan bij de kassa. De kassierster keek wanhopig naar haar collega. Toen het zijn beurt was, stond ze op, pakte Kapitein Slim bij de arm en leidde hem rond in de winkel terwijl ze de etenswaren opnoemde die ze voorbijliepen. Af en toe stootte de kapitein een instemmend geluid uit en dan pakte de kassierster iets uit het rek en legde het in een boodschappenmandje. Toen Kapitein Slim te kennen gaf dat hij alles had wat hij nodig had, nam ze hem weer mee naar de kassa en rekende af. Kapitein Slim zocht ondertussen naar zijn geldbuidel, die tussen zijn kleren verborgen zat.
Hij telde zijn centen. Kleingeld. Hij hield een groot muntstuk omhoog, beet er eens op en stak het terug in zijn beurs.
'Dat is een goudstuk', fluisterde Yorrick.
De kassierster stopte alles in de vuile ransel die de kapitein haar gaf. Toen ze daarmee klaar was, liep ze om de kassa heen en gaf Kapitein Slim weer aarzelend een arm. Zo liep ze met hem tot aan de deur. Bij de deur pakte de kapitein de boodschappen over. De kassierster hield de deur voor hem open. Ondertussen was iedereen geduldig blijven aanschuiven bij de andere kassa.
'Zo gaat dat hier altijd', zei Yorrick. 'Iedereen is als de dood voor Kapitein Slim.'
'Hoe raakt hij thuis?' vroeg Arthur.
'Kapitein Slim komt overal waar hij wezen moet', zei Yorrick. 'Hij krijgt altijd een lift.' De drie volgden hem naar buiten. Vrijwel

onmiddellijk stopte er een oude vrachtwagen bij de kapitein. Hij stapte in.
'Elke stad heeft wel zijn vreemde figuren', zei Arthur net iets te achteloos.
'Kom,' zei Alice, 'we gaan fietsen.'

Toen ze bij de noordoostelijke klif aankwamen, was Kapitein Slim al thuis. Vanuit de hoogte zagen ze hem over het strand strompelen met zijn stok en een metalen staaf.
'Een metaaldetector', zei Yorrick. 'Eens een schattenjager, altijd een schattenjager.'
'Een strandjutter zul je bedoelen', zei Arthur.
Yorrick keek Arthur plots uitdagend aan.
'Arthuro durft zeker niet naar hem toe gaan?'
'Jij toch ook niet?'
'Ik niet,' huiverde Yorrick, 'maar ik weet dan ook meer over Kapitein Slim dan Arthuro!' Yorrick bleef Arthur aankijken met die ondoorgrondelijke blik van hem.
'Ik ben niet bang, ik geloof niet dat hij een piraat is!'
'Waar wacht je dan op?' zei Yorrick. Arthur keek nijdig van Yorrick naar Alice, maar ook zij stond te wachten tot hij het lef had om te vertrekken. Kwaad en zonder nog een woord te zeggen, klom Arthur langs het rotspad naar beneden. Hij voelde de kille wind langs zijn wangen strijken. Zodra hij op het strand was, ging hij, tegen de wind in, recht op die illustere figuur af.
Op twintig meter afstand kon Arthur het bliepend geluid van de

metaaldetector horen. Toen hij vlak bij Kapitein Slim was, rook Arthur zijn muffe kleren en had hij helemaal geen zin meer om ermee door te gaan.

Geheel onverwacht draaide Kapitein Slim zich om. Arthur werd bijna omver gemaaid door de metaaldetector, die als een wapen vooruitstak. Een diep gegroefd gezicht, een bijna tandeloze mond die zich in een woedende schreeuw opensperde. Witblauwige ogen zonder irissen of pupillen ... Arthur draaide zich om, zette het op een lopen en klom langs het pad omhoog. Yorrick en Alice kwamen hem tegemoet. Achter hem hoorde hij de blinde man vloeken. Arthur liep op Yorrick af, greep hem furieus bij de kraag en tilde hem van de grond. Hij schudde het ventje ruw door elkaar. Arthur had nooit beseft dat hij zoveel kracht had: Yorrick hing slap aan zijn arm, bibberend als een gelatinepudding. Maar Yorrick beefde niet van schrik, hij kon niet stoppen met lachen! Arthur liet hem los en de jongen viel als een bloemzak op de grond. Die aansteller lachte nog steeds! Arthur voelde de neiging in zich opkomen om hem te schoppen, maar Alice trok aan zijn mouw.

IN DE HUT

'We hebben je beet', zei Alice. 'Je bent er met twee voeten ingetrapt!'

'Die man is blind', zei Arthur. 'Ik schrok me een ongeluk en ik heb hém bijna een hartaanval bezorgd!'

'Maak je maar niet druk over Kapitein Slim', zei Alice. 'Hij schrok misschien wel, maar bang uitgevallen is hij niet. Het lijkt niet zo, maar hij wordt goed verzorgd door de mensen van Heimaey. Hij krijgt levensmiddelen in ruil voor de luttele centen die hij op het strand vindt. En geloof me: hij krijgt altijd meer voor zijn geld dan het waard is. Kapitien Slim is zich er niet van bewust dat de prijzen gestegen zijn sinds hij hier aanspoelde.'

'Hij is dus wel een schipbreukeling?' zei Arthur en toen Alice knikte: 'En het verhaal, is daar verder nog iets van waar?'

Yorrick zat nog steeds op de grond met zijn armen om zijn knieën geslagen.

'Tuurlijk,' zei hij, 'niks van gelogen. Heeft Arthuro nog geen wulpse zeemeermin in de branding gezien, nee? Pech gehad, man! En de modderkleurige trollen? Heeft Arthuro die nog niet gezien? Dubbele pech!' Hij kletste schaterlachend op zijn billen.

'Hou nu maar op, Yorrick', zei Alice. 'Die verhalen komen allemaal van Yorricks grootvader; hij is een wandelend verhalenboek', zei ze tegen Arthur. 'Dat van Kapitein Slim heeft hij speciaal voor Anya verzonnen, het zusje van Yorrick. Dat verhaal doet het trouwens

ook goed bij toeristen zoals jij!' Arthur keek haar gepikeerd aan.
'En toch ... Arthuro heeft bewezen dat hij de moed heeft van een Inuk', zei Yorrick met een brede grijns en hij stak zijn hand uit naar Arthur. Die wilde de hand grijpen, maar Yorrick liet zich omrollen en sprong zelf op zijn benen. Daarna hupte hij van het ene been op het andere en sprong gekke bekken trekkend rond Arthur. Die kon er eindelijk om lachen. Voor het eerst begreep hij dat Yorricks streken een uiting waren van pure levenslust.

Toen ze bij hun fietsen kwamen, pakte Alice de levensmiddelen uit haar fietstas en gaf er een deel van aan Yorrick en aan Arthur.
'Wat moet ik daar nu mee? Gaan we soms eieren bakken op het strand?' zei Arthur.
Zonder te antwoorden sloegen Yorrick en Alice het pad in dat langs de rand van de klif leidde. Arthur liep hen achterna.
Het uitzicht was magistraal: over zee kwamen dreigende wolken aangerold, die het blauw overschaduwden. Het zonlicht viel hier en daar in brede banen op de golven en deed ze flonkeren. En daar, voor de enorme keivormige rots in zee, borrelde, kolkte en dampte het!
'Daar verschuilt het monster zich dus, voor die meteoor?' vroeg hij aan Alice.
'Dat is een geiser en die rots is gewoon een rots', zei ze lachend.
Dicht bij de rand van de klif stond een huisje met een strooien dak. Er kwam rook uit de schoorsteen.

'Is Arthuro klaar voor een bezoek aan de piraat?' vroeg Yorrick met komisch opgetrokken wenkbrauwen.
'Als het niet anders kan', mompelde Arthur.
Yorrick klopte op de deur en deed ze onmiddellijk open.
'Wij zijn het, Yorrick en Alice!' riep hij. 'We hebben nog iemand meegebracht. Zijn naam is Arthuro.'
In het duister klonk een gegrom, dat je met enige moeite voor een begroeting kon houden. Het was donker in het huisje en het rook er naar zure haring. Toch bespeurde Arthur een ordelijkheid in de kleine leefruimte die hem verraste. Toen zijn ogen gewend waren aan de duisternis zag hij Kapitein Slim bij de kachel zitten. De luiken voor de kleine ramen waren dicht; het enige lichtschijnsel in de woning kwam van het vuur dat in de kachel knetterde. Alice zette het blik soep op de tafel, Yorrick zette het pak koeken en de fles chocolademelk ernaast. Nu wist Arthur eindelijk wat hij met de eieren moest doen. 'Ik heb chocolademelk meegebracht, dat lust u toch graag, Kapitein Slim?' Yorrick sprak geen IJslands, maar Engels tegen hem. Weer dat gegrom, dat dit keer op instemming duidde. Alice en Yorrick gingen op een bankje zitten, dicht bij de oude man. Arthur volgde hun voorbeeld en nu kon hij het gegroefde gezicht van Kapitein Slim duidelijk zien: zijn huid zag er leerachtig uit, gelooid door weer en wind. Het witblauwige vlies op zijn ogen stak er macaber tegen af.
De oude man zag er behoorlijk griezelig uit. Zijn mond stond een beetje open en Arthur kon drie lange tanden zien. Het duurde even voor hij begreep dat Kapitein Slim naar hen lachte.

'We hebben u daarstraks in de supermarkt gezien', zei Alice.
Weer dat veelbetekenende gegrom. Arthur vroeg zich af of Kapitein Slim wel kon praten. Hij keek naar de zonderling. Op de een of andere manier was hij nu nog raadselachtiger dan tevoren: toen had Arthur tenminste geweten dat Alice hem maar een verhaaltje op de mouw speldde. Maar wat was het ware verhaal van Kapitein Slim?
'Kunnen we nog iets voor u doen?' vroeg Alice.
Kapitein Slim wees naar de vloer en naar een nette stapel vuile afwas die in de gootsteen stond.
'Zal ik ondertussen wat chocolademelk voor u opwarmen?' vroeg Alice.
Kapitein Slim knikte en wees naar Yorrick, die de waterketel van de kachel had gepakt. Hij was nu bij de gootsteen in de weer met warm water en met borden, kopjes en kookpotten.
'Willen jullie ook chocolademelk?' vroeg Alice aan Yorrick en Arthur.
'Nee, die is allemaal voor de kapitein!' zei Yorrick.
Nu wees Kapitein Slim naar Arthur en hij trok zijn borstelige wenkbrauwen vragend op.
'Arthur is hier op vakantie, hij logeert met zijn vader bij ons in de bungalow', zei Alice.
Kapitein Slim lachte zijn drie tanden weer bloot en haakte zijn twee wijsvingers in elkaar.
'Ha ha?' klonk het vragend.
'Ja, zijn vader is de nieuwe vriend van mijn moeder. Arthur is

degene die u daarstraks heeft laten schrikken op het strand.'
'Aargh!' klonk het verontwaardigd.
'Hij kon er niks aan doen, wij hadden hem bang gemaakt met dat verhaaltje over die zeemeermin, weet u nog wel, dat verhaal dat de grootvader van Yorrick over u verzonnen heeft?'
Kapitein Slim knikte, maar keek nog steeds verstoord.
'Arthuro moest bewijzen dat hij dapper is', zei Yorrick die met de afwasborstel zwaaide. 'Net zoals een Inuk. En nu moet hij ook nog eens bewijzen dat hij goed kan afdrogen!'
Yorrick gooide een handdoek naar Arthur.
'Ha ha ha!' Kapitein Slim lachte met zijn mond wijd open.
Hij had wel schik in het grapje van Yorrick en was zijn ergernis alweer vergeten. Arthur droogde af en Yorrick zette alles weg terwijl Alice de vloer aanveegde. Ondertussen dronk Kapitein Slim zijn warme chocolademelk. Hij doopte de koekjes die Yorrick had meegebracht in de melk en smakte en slobberde terwijl hij die opat, maar er was niemand die zich daaraan stoorde.
'Hebt u nog vuil wasgoed, Kapitein Slim?' vroeg Alice voor ze vertrokken.
Kapitein Slim wees naar een kussensloop naast het bed, die uitpuilde van het wasgoed.
'Mijn moeder komt de schone was terugbrengen.'
Kapitein Slim knikte opgetogen en keek vragend in de richting van Yorrick.
'Volgende week komt Aka langs om de was op te halen', zei hij. 'Als opa zich goed genoeg voelt, komt hij met haar mee, dan kan hij

u nog eens één van zijn fantastische verhalen vertellen als u dat graag wilt. Mijn moeder parkeert de taxi hier vlakbij, zo ver kan mijn opa nog wel lopen.'

Nu zag Kapitein Slim er werkelijk opgetogen uit. Hij stond fluks op en begeleidde hen naar de deur. Arthur keek om toen ze weer langs de klif naar beneden liepen. De graatmagere man stond nog steeds naar hen te wuiven. Yorrick en Alice keken ook om, maar ze wuifden niet terug; Kapitein Slim kon hen toch niet zien. In plaats daarvan riepen ze vrolijk tot ziens.

ZO ZIJN DE MENSEN

'Leg het nu maar eens uit', zei Arthur toen ze bij hun fietsen aankwamen.

'Oké dan', zei Yorrick en tegen Alice: 'Gaan we nog even op het strand zitten met Arthuro?'

'Ik dacht dat jij bang was van Kapitein Slim en van dit verlaten strand?'

'Yorrick is nergens bang voor', zei Yorrick en hij stak trots zijn platte neus in de lucht. 'Kom, we gaan pootjebaden!'

'Ben je gek, ik heb geen zin om te bevriezen!' zei Arthur.

Even later waadde Arthur toch met opgerolde broekspijpen door het lauwe zeewater. Iets verderop borrelde het gloeiendhete water van de warmwatergeiser in de zee.

'Wauw,' zei hij, 'dit eiland is werkelijk wonderbaarlijk ...'

'Ik ben blij dat je het zegt', zei Alice. 'In het begin vond je er toch niks aan?'

Alice lachte naar hem en haar ogen schitterden ondeugend.

Arthur voelde zich betrapt.

Toen ze weer op het strand kwamen, sloeg de wind hen weer even bijtend om de oren als voorheen. Arthur huiverde en trok zijn sokken aan over zijn zanderige voeten. Yorrick en Alice zaten nog steeds blootsvoets op een rotsblok in de zon.

'Vooruit met de geit', zei Arthur toen hij naast hen ging zitten.

'Vertel me nu eindelijk het echte verhaal van Kapitein Slim!'
'Dat verhaal is eigenlijk even ongelofelijk', zei Alice. 'Vertel jij het hem, Yorrick?'
'Twintig jaar geleden ging de Stormkat heftig tekeer rond Heimaey en het was geen gewone storm', zei Yorrick en hij trok zijn ogen zo wijd open dat zijn oren mee bewogen. 'Als de Stormkat jaagt, is geen schip veilig op zee, Arthuro! De Stormkat speelt kat en muis met schepen alsof het dopjes van walnoten zijn. Het was de Stormkat die Kapitein Slim de das heeft omgedaan. Zijn schip is met man en muis vergaan voor de kust van Heimaey! Toen de zee weer kalmer was, is hij hier aangespoeld op dit strand. Hij lag vlak voor deze rots, half op het strand en half in het water. Het warme water van de geiser heeft hem gered, anders was hij vast gestorven van de kou. Mijn vader heeft hem gevonden. Hij was toen nog een jonge man en deed als student geologie stage op het eiland. Hij is hulp gaan halen en Kapitein Slim werd opgenomen in het kleine ziekenhuis van Heimaey.'
'Hij heet dus echt Kapitein Slim?' vroeg Arthur.
'Niemand weet hoe hij werkelijk heet, Arthuro', zei Yorrick. 'Mijn vader ging de oude man vaak bezoeken in het ziekenhuis. Kapitein Slim was totaal van slag. Hij wist niet meer wie hij was en hoe hij daar was gekomen, hij leed aan geheugenverlies. Er werd een opsporingsbericht rondgestuurd in IJsland en in de UK, maar niemand reageerde. Ondertussen werd Kapitein Slim weer beter, maar zijn geheugen was hij voorgoed kwijt. Zijn stem trouwens ook, hij sprak geen woord meer en hij reageerde alleen als je

Engels tegen hem sprak. Dat verstond hij.'
'Wat gebeurde er met hem toen hij hersteld was?' vroeg Arthur.
'Niets. Hij was al een oude man toen hij hier aanspoelde. Waarschijnlijk was hij een visser, want hij hangt graag rond bij de vissersboten. Eerst vond hij onderdak bij de dominee, maar iets bracht hem altijd terug naar dit strand. Hij was al uit de veren voor het licht werd en elke ochtend, bij helder weer, stond hij hier naar de zonsopgang te kijken. Hij staarde roerloos naar de horizon, alsof hij wachtte op zijn schip.'
'Wat erg ... Maar hij was toen dus nog niet blind?'
'Nee, Kapitein Slim is nog maar een paar jaar blind', zei Yorrick. 'Hij heeft staar en ziet enkel nog wat licht. Hij moet ondertussen werkelijk stokoud zijn.'
'En nu woont hij toch in die hut op de klif?'
'Die hut stond leeg en na een tijdje is hij daar ingetrokken. Enkele mensen van Heimaey houden sindsdien om de beurt een oogje in het zeil.'
'En waarom wordt hij Kapitein Slim genoemd?'
'Dat is toch een logische naam?' zei Alice. 'Hij kiest zijn kleren zelf uit de oude vodden die de mensen hier weggooien. Hij blijkt een voorkeur te hebben voor piraatachtige kleren. En Slim, die man is toch zo mager als een stopnaald, hoe moesten ze hem anders noemen? En trouwens, hij wordt graag met "Kapitein" aangesproken.'
'En het goudstuk en die metaaldetector dan?'
'Dat goudstuk zat in een buideltje dat aan een lederen veter om zijn hals hing', zei Yorrick. 'En die metaaldetector is de afgedankte

metaaldetector van mijn vader. Een vulkanoloog heeft altijd het nieuwste materiaal nodig. Met dat ding kan de kapitein toch nog op het strand naar geldstukken en andere kostbaarheden blijven zoeken.'
'En jouw grootvader heeft dus het verhaal over die zeemeermin verzonnen?'
'Mijn opa is een wandelende verhalenbundel en een van de laatste grote sjamanen', zei Yorrick fier. 'Hij kan verhalen verzinnen als de beste! Als hij dat verhaal verteld had in plaats van Alice, had je het nu nog voor waarheid aangenomen, Arthuro!'
'Wat is dat, een sjamaan?' zei Arthur.
'De grootvader van Yorrick was de priester-tovenaar van zijn dorp in Groenland', zei Alice.
'Mijn opa is een sjamaan van een halve cent', zei Yorrick met een doodernstig gezicht. 'Als ik twaalf ben, moet ik een initiatieproef afleggen om mijn kracht, spitsvondigheid en dapperheid te bewijzen. Als ik die proef goed doorsta, word ik later ook een sjamaan van een halve cent en daarvoor moet ik elke dag oefenen!'
'Wat is dat nu weer, een sjamaan van een halve cent?' vroeg Arthur ongeduldig.
'Ik ben een Inuk van Nunavut en daar is elke sjamaan maar een sjamaan van een halve cent; andere sjamanen bestaan er gewoonweg niet. Je zou mijn opa bezig moeten zien: als hij zijn sjamanistische praktijken beoefent, maakt hij daar een hele vertoning van. Toch kan hij mensen geruststellen en zelfs genezen', zei Yorrick.

'Is een sjamaan dan een soort magiër?' vroeg Arthur. 'En wat is Nunavut nu weer?'
'Groenland: voor de Inuit is dat Nunavut. En magiër, tovenaar of leugenaar: het zijn maar woorden! Mijn opa kan de boel zo listig bedriegen, dat iedereen alles wat hij vertelt voor waarheid aanneemt. Of hij nu gewoon een verhaal verzint of iemand met de onwaarschijnlijkste toverkunsten wil genezen: iemand iets op de mouw spelden kan hij als de beste. Hij gaat mij leren hoe ik dat moet doen, na mijn initiatieproef.'
'Wat houdt zo'n initiatieproef in?'
'Het is een loodzware krachtproef', zei Yorrick en hij werd zowaar wat bleek rond zijn neus. 'Ik ben er bang voor, Arthuro! Het kan van alles zijn: mijn opa heeft bijvoorbeeld op zijn eentje een ijsbeer moeten vangen en doden toen hij twaalf was! Daarna heeft hij zijn totemnaam gekregen: Nanoek, dat betekent ijsbeer.'
'Een ijsbeer zul jij niet moeten vangen, Yorrick', zei Alice. 'In IJsland komen gelukkig geen ijsberen voor.'
'Je weet maar nooit welke initiatieproef mijn opa en mijn moeder zullen verzinnen. Eenvoudig is het nooit, ik ben terecht bang, Alice!'
'Je hebt nog twee jaar tijd om je voor te bereiden,' zei Alice, 'en je bent nu al de dapperste en spitsvondigste jongen die ik ken!'
'Ik ben nog lang niet dapper genoeg', zei Yorrick en Arthur zag dat hij het meende.
'Hoe komt je grootvader eigenlijk op Heimaey terecht?' vroeg Arthur.

'Mijn moeder is met mij en mijn zusje Anya in Nunavut blijven wonen tot mijn oma stierf. Mijn vader pendelde in die tijd tussen Groenland naar IJsland. We zijn samen met mijn opa naar IJsland verhuisd toen ik vijf was.'
'Jij bent dus niet geboren op dit eiland?' vroeg Arthur.
'Nee, Arthuro! Ik ben geboren op Groenland en door mijn moeder en grootvader opgevoed als een rasechte Inuk!'

Voor ze met hun fiets vertrokken, keek Arthur nog een keer naar de hut van Kapitein Slim.
'Arme Kapitein Slim ...' zei hij.
'Hij is geen arme kapitein!' zei Yorrick fel. 'Kapitein Slim wordt goed verzorgd door de mensen op dit eiland, dat heb je toch gezien, Arthuro? Iemand die in nood is, wordt hier niet in de steek gelaten.'
'Zo zijn de mensen van Heimaey,' zei Alice weemoedig, 'en zo zouden de mensen overal moeten zijn.'

DE LUCHT IN

Eind augustus vielen de maffe papegaaiduikers uit de hemel, verdwaasd en verblind door de lichten van het stadje Heimaey. Net als de andere kinderen trokken Yorrick, Alice en Arthur eropuit om de vogels op te rapen. De eilandbewoners hielden hun katten binnen terwijl de kinderen in de schemernacht door de straten van de kleine stad dwaalden.

De jonge papagaaiduikers lagen als hoopjes verfomfaaide veren op straat. Sommige vogels schuifelden zo ver mogelijk bij de kinderen vandaan. Ze flapperden hulpeloos met hun vleugels en probeerden zich uit de voeten te maken met hun onhandige lijfje. Andere vogels bleven juist in elkaar gedoken zitten als er iemand in hun buurt kwam.

Arthur pakte een papegaaiduiker op. Zijn veren waren donzig, maar hij was zwaarder dan je zou verwachten. De vogel hield zijn kop schuin en keek hem met wantrouwige oogjes in zijn clownsgezicht aan. Toch deed hij geen moeite om te bijten; het was alsof hij overtuigd was van Arthurs goede bedoelingen. Je moest eens weten hoe ik vogels gehaat heb, dacht die.

Arthur keek naar Mary Campbell, die een eind verderop foto's stond te maken van de kinderen die vogels opraapten. Zijn vader stond met zijn notitieboek in de hand naast haar. Mary keek in zijn richting. Ze zwaaide en lachte naar Arthur. Hij lachte wat onwennig terug en zag hoe ze haar lens scherp stelde en een foto van

hem nam. Hij voelde zich betrapt. Een foto van mij met een papegaaiduiker in mijn handen, dacht Arthur, die laat ik niet aan mijn moeder zien wanneer ik weer thuis ben ... Hij zette de jonge vogel voorzichtig in een kartonnen doos.
Eén papegaaiduiker zat op de stoep en deed alsof er niets aan de hand was. Hij zat uitvoerig zijn veren te pluizen en keek niet op of om. Yorrick plukte hem van de grond en sprak er sussend tegen.
'Dom kereltje, je bent doodsbang, hè?'
'Dat zou je toch niet zeggen, hij is juist rustig', zei Arthur.
'Juist de vogels die doen alsof er niks aan de hand is, zijn het bangst', zei Yorrick.
Yorrick keek naar Bob Vermeers, die een eind verderop stond. De vader van Arthur was door het dolle heen en krabbelde ijverig nota's in zijn boekje.
'Jouw vader is een vogelman', zei hij. 'Hoe komt het dan dat Arthuro meer van vissen houdt?'
'Mijn moeder houdt van vissen', zei Arthur. 'Maar op de papegaaiduikers ben ik ook wel gesteld geraakt ...'

Na drie nachten vogels oprapen verzamelden de kinderen van Heimaey zich 's ochtends op de hoogste klif aan de westkant van het eiland. De hemel was strak blauw en de wind waaide vanuit de juiste richting; hij schuurde over de vulkaanrug en zou de zware papegaaiduikers als gewichtloze verenbundels over zee blazen.
Arthur hield een weerloze vogel in zijn handen. Hij voelde het hart van de papegaaiduiker snel kloppen onder de veren, maar

de vogel hield zich rustig. Naast hem stonden Alice en Yorrick, die laatste ook met een papegaaiduiker in zijn handen. Alice keek naar de rij kinderen die op de rand van de klif stond.
'Eigenlijk zijn jullie in Heimaey allemaal schijnheiligaards: binnen een paar jaar is die vogel in je handen vet en mals en eet je hem misschien wel op', zei ze verwijtend tegen Yorrick. 'Jullie roven de eieren uit het nest dat die weerloze papegaaiduiker met veel moeite graaft. Weet je dan niet dat deze vogels een paar voor het leven vormen? Na de zomer vertrekken ze afzonderlijk, maar in het broedseizoen zoeken ze net zo lang tot ze elkaar terugvinden. Voor elke papegaaiduiker die jij opeet, Yorrick, blijft er een weduwe of een weduwnaar achter.'
Arthur keek naar zijn vader, die zijn arm om Mary had geslagen. Ik zou er niks mee inzitten als papa hier ook elk broedseizoen terugkomt, dacht hij en daarna was hij zelf verbaasd over die gedachte. Yorrick lachte en haalde zijn schouders op.
'Nu is nu en later is later, dat begrijp je toch wel, vriendje', zei hij schertsend tegen zijn papegaaiduiker. 'Jij bent me toch een sappig diertje!' Yorrick bestudeerde het schattige kopje van zijn vogel.
'Deze papegaaiduiker lijkt op jou, Alice, die eet ik echt niet op!' En hij gooide de vogel met een fikse zwaai in de lucht.
'Vlieg maar, Alice!' riep hij.
'Bah', zei Alice. 'IJslanders, ik zal ze nooit begrijpen.'
'Ik ben geen IJslander, ik ben een Inuk', zei Yorrick. 'En als jij het mij lief vraagt, roof ik nooit meer een ei van een papegaaiduiker.'
'Please?' zei Alice.

Yorrick legde zijn hand op zijn hart. 'Nooit meer', zei hij plechtig. Toen nam hij de volgende papegaaiduiker uit zijn doos en gaf die aan Alice. Ze gaf de vogel een zoen, pal op zijn clownskop.

'Lieve puffin, doe jij maar wat ik het allerliefst zelf zou willen doen, vliegen ... Dan zou ik terugkeren naar Heimaey wanneer ik maar wilde en uit die rotschool in Edinburgh ontsnappen. Misschien kan ik jou dan ook een keertje bezoeken in België, Arthur', zei Alice en ze keek hem plagerig aan.

'Zou je dat echt doen?' vroeg hij.

'Natuurlijk!' zei Alice en met een wijde zwaai gooide ze haar vogel in de lucht.

'Nu jij nog, Arthur!' Arthur gooide zijn papegaaiduiker in de lucht. De vogel leek in de diepte te storten, maar sloeg toen zijn vleugels uit. Ook de andere kinderen gooiden de vogels die ze verzameld hadden een voor een in de lucht. Het was een onvergetelijk gezicht. De laatste papegaaiduiker die Arthur uit een doos nam, was de verdwaasde, angstige vogel die hij samen met Yorrick opgeraapt had. Op de bodem van de doos zat hij zijn veren alweer uitvoerig te pluizen. Arthur deed wat hij Yorrick had zien doen. Hij pakte de vogel voorzichtig op, drukte hem tegen zijn borst en sprak de puffin sussend toe.

'Niet bang zijn, beestje, je bent veilig, je gaat vliegen.'

Een warme, liefdevolle gloed overmande hem onverwacht, maar vlak daarna voelde Arthur zich schuldig. Hij zag zijn moeder voor zich: hoe die kon zwemmen en genieten van water en van kleurige vissen.

Hij keek naar Yorrick: zijn wangen waren rood en hij was druk in de weer met een tegenspartelende vogel. Die jongen is een kleine vulkaan, dacht Arthur plots vertederd. Daarna keek hij naar Alice: hij zag haar genieten van dit moment, van de open lucht en de zee. Alice is vrij, dacht hij, ze is een trouwe papegaaiduiker. Elk jaar trekt ze op met die gekke, halve Inuk.
Arthur gooide zijn angstige papegaaiduiker in de lucht. Hij viel dieper dan de andere vogels. Even leek het alsof hij plompverloren in zee zou storten. Vlak voor hij het water raakte, sloeg hij zijn vleugels uit. Hij vloog een hele tijd evenwijdig met de zee, trok daarna zijn snelheid op en begon te stijgen. Arthur volgde de bange papegaaiduiker tot hij nog slechts een stipje was tussen de andere, fladderende stippen. Het is dus toch mogelijk om van vogels én van vissen te houden, dacht hij.

NOG EEN HART

De zomervakantie waar Arthur zo tegenop had gezien, liep bijna ten einde. De laatste dag dat Arthur met Alice en Yorrick optrok, zei Yorrick ongewoon ernstig: 'Dit eiland zal leeg zijn als jij weg bent, Arthuro. Jij begrijpt mij, je bent mijn vriend. Die IJslanders in mijn klas snappen niks van een Inuk zoals ik.'
Maar vlak daarna was Yorrick alweer zijn vrolijke zelf. Hij klopte

met zijn vuist op zijn borst en daarna op die van Arthur.
'Tot volgend jaar, Arthuro!' zei hij lachend.
De laatste ochtend maakte Arthur in zijn eentje een korte wandeling over het strand om afscheid te nemen van Heimaey. Hij struikelde over een steen. Het was een prachtig hart van Kapitein Slim ...

Twee uur later stond hij met zijn vader op de startbaan van het vlieghaventje. Het kleine transportvliegtuig zoemde als een lustige bromvlieg, klaar om op te stijgen. Bob Vermeers en Mary Campbell stonden zonder een woord te zeggen verstrengeld in een innige omhelzing. Alice en Arthur besteedden er geen aandacht aan. Ze keken wat verlegen naar elkaar, zoekend naar de juiste woorden. Arthur pakte de hartvormige steen uit zijn broekzak en drukte die in de hand van Alice. Ze wikte en woog zijn gewicht.
'Dankjewel, Arthur', zei ze blij verrast. 'Dat is het mooiste hart van mijn verzameling!'
'Kun je skypen op die kostschool van je?' vroeg hij verlegen. 'Ik wil je graag kunnen horen en zien.'
Alice lachte stralend. 'Natuurlijk,' zei ze, 'dat zullen we doen!'
Arthur keek om zich heen. Hij verwachtte half en half dat op de tarmac een halve Inuk met een stekelkop zou opduiken.
'Komt Yorrick niet?' vroeg hij lichtelijk teleurgesteld. Alice pakte de hand van Arthur in haar sproetige klauwtje.
'Nee', zei ze.

Bob Vermeers had Mary eindelijk losgelaten. Haar blik was nog wat omfloerst toen ze Arthur aankeek.

'Dag Arthur', zei ze. 'Kom je in de kerstvakantie op bezoek in Schotland?'

Mary Campbell gaf hem drie dikke zoenen. Arthur zoende haar aarzelend terug en stelde vast dat hij dat gezoen helemaal niet zo erg vond.

'Reken daar maar op!' zei hij en hij keek naar Alice, die naar hem stond te glimlachen.

'We moeten instappen!' zei Bob Vermeers. 'Kijk maar, de piloot wenkt naar ons.'

'Dag Alice', zei Arthur en zijn stem klonk een beetje schor.

'Als je opstijgt, vergeet dan niet naar de westelijke helling van de Helgafell te kijken. Richt je blik op het grootste rotsblok dat daar ligt', zei Alice haastig. 'Dag Arthur!'

Net als vorige keer bij het landen, maakte het vliegtuig een omtrekkende beweging rond het eiland. Arthur keek naar de westelijke flank. Daar op de helling bij de rots zag hij een klein figuurtje staan met een rare muts op zijn hoofd. Het was Yorrick Olafsson! Arthur herkende die muts: ze was gemaakt van de huid van een ijsbeer en bekroond met drie blauwzwarte kraaienveren en drie witte zwanenveren. Hij had die muts gezien toe hij bij de Olafssons op bezoek was. Yorrick had de sjamaanmuts van zijn grootvader op zijn hoofd staan!

De oude man droeg die muts enkel bij het uitvoeren van zijn sjamanistische praktijken. Het was zijn kostbaarste bezit. Heeft hij die muts soms ingepikt om afscheid van mij te nemen? dacht Arthur verbaasd. Yorrick stond als een gek op en neer te springen en zwaaide om de aandacht te trekken. Arthur wees naar hem.
'Kijk!' zei hij tegen zijn vader en tegen de piloot. Ze keken alle drie naar beneden, naar die kleine Inuk met zijn maffe muts.
'Wat doet die jongen daar?' schreeuwde de piloot boven het geronk van de motor uit.
Yorick trok de muts van zijn hoofd en zwaaide ermee. Eén van de veren raakte los en vloog weg. De witte veer dwarrelde als een stipje in de lucht en zweefde hem tegemoet. Arthur zag dat Yorrick iets riep en in gedachten kon hij hem verstaan.
'Tot ziens, Arthuro!'
'Tot ziens Yorrick', fluisterde Arthur.

De piloot liet het kleine vliegtuig nu snel opstijgen.
Hij riep over zijn schouder: 'Wat bijzonder! Die jongen draagt de muts van een echte sjamaan!'
Het vliegtuig daverde en viel in een luchtzak, maar Arthur was zijn vliegangst vergeten. Hij voelde tranen van ontroering opkomen en tegelijk moest hij lachen.
'Dat is Yorrick Olafsson', zei Arthur tot zijn eigen verbazing trots. 'Hij wordt later sjamaan, een echte sjamaan van een halve cent, net zoals zijn grootvader ...'

Over auteur Noëlla Elpers

Schrijft boeken en werkt deeltijds in de bib.
Noëlla raakte bekend met haar historische jeugdromans: Dolores!', 'Vuurkraal', 'De engelen van Venetië' en 'Malou van de mussen'. Die kan je lezen vanaf 13 jaar.

In 'Een hart van kapitein Slim' kan je personages herkennen uit haar boek 'Geheimen van de wijde zee'. Het verhaal van Kapitein Slim is een nieuw avontuur van Alice, Arthur en Yorrick op het eiland Heimay. Als dit verhaal je nieuwsgierig heeft gemaakt, moet je dat boek maar eens lezen!

Nog een mooi boek van Noëlla voor jullie leeftijd is 'Juffrouw Dondersteen'. Het verhaal gaat over de geest van een heks die op de Duivelsberg woont. Het boek is spannend en geheimzinnig.
Deze twee boeken vind je vast nog wel in de bib!

Lees meer over Noëlla Elpers op haar facebookpagina:
http://www.facebook.com/noellaelpers

Andere boeken van Noëlla in BiB-BoX:

- Pablo
- De Hertogin van het Winterpaleis
- De wolf en de zeven geitjes
- James Hond

Over illustrator Hanne Holvoet

Hallo! Ik ben Hanne, een illustrator en vormgever uit Antwerpen. Ik hoop jullie te bekoren met mijn kleurrijke illustraties. De drie vrienden in dit verhaal zijn herkenbaar en nodigen je uit om mee in het verhaal te stappen. Ze maakten dit voor mij tot een heerlijk tekenavontuur!